

ПРОЦЕСИ ФОРМУВАННЯ СВІТ-СИСТЕМИ ГЛОБАЛІЗМУ ТА ІМПЕРАТИВИ ГЛОБАЛЬНОЇ ДИПЛОМАТІЇ

Анотація. У статті розглядається стрімкий розвиток системи глобалізму, результатом формування якої стане поява абсолютної економічної та політичної влади союзів глобальних мегакорпорацій як нової форми надексплуатації країн і регіонів, що, безсумнівно, приведе до дезінтеграції світу. Автор дає наукове обґрунтування закономірностей, шляхів і перспектив розвитку людства. Автор зазначає, що створення однополюсної глобальної надсистеми і нового тотального світопорядку є неминучим, і доходить висновку щодо існування об'єктивних законів глобалізму, в тому числі і закону глобалізації. Тотальний силовий глобалізм розглядається як нова світова тоталітарна система, що сама по собі є загрозою людству. Пропонується низка наукових рекомендацій збереження земної цивілізації і переходу до нової якості розвитку. Аналізується російська стратегія «Последняя битва за Украину», яка є виразним проявом глобальної кризи геополітики і небаченого загострення внутрішнього конфлікту у світ-системі глобалізму, конфлікту між євроатлантичним глобалізмом (США – ЄС) і євразійським глобалізмом (Росія). Автор розглядає місце України на геополітичній карті світу, шляхи вирішення російсько-українського конфлікту та збереження Україною своєї незалежності.

Ключові слова: глобалізм, глобалізатор, конкурентоспроможність, глобальна дипломатія, Росія, Україна, ЄС, євроатлантичний глобалізм, євразійський глобалізм.

Белорус О.Г., д.э.н., профессор, академик НАН Украины, Чрезвычайный и Полномочный Посол Украины

ПРОЦЕССЫ ФОРМИРОВАНИЯ МИР-СИСТЕМЫ ГЛОБАЛИЗМА И ИМПЕРАТИВЫ ГЛОБАЛЬНОЙ ДИПЛОМАТИИ

Аннотация. В статье рассматривается стремительное развитие системы глобализма, результатом формирования которой станет появление абсолютной экономической и политической власти союзов глобальных мегакорпораций как новой формы сверхэксплуатации стран и регионов, что, несомненно, приведет к дезинтеграции мира. Автор дает научное обоснование закономерностей, путей и перспектив развития человечества. Автор отмечает, что создание однополюсной глобальной надсистемы и нового тотального миропорядка неизбежно, и приходит к выводу о существовании объективных законов глобализма, в том числе и закона глобализации. Тотальный силовый глобализм рассматривается как новая мировая тоталитарная система, которая сама по себе является угрозой человечеству. Предлагается ряд научных рекомендаций сохранения земной цивилизации и перехода к новому качеству развития. Анализируется российская стратегия «Последняя битва за Украину», которая является выразительным проявлением глобального кризиса геополитики и невиданного обострения внутреннего конфликта в мир-системе глобализма, конфликта между евроатлантическим глобализмом (США – ЕС) и евроазиатским глобализмом (Россия). Автор рассматривает место Украины на геополитической карте мира, пути решения российско-украинского конфликта и сохранения Украиной своей независимости.

Ключевые слова: глобализм, глобализаторы, конкурентоспособность, глобальная дипломатия, Россия, Украина, ЕС, евроатлантический глобализм, евроазиатский глобализм.

Bilorus O.G., Doctor of Economics, Professor, Academician of the NAS of Ukraine, Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary of Ukraine

FORMATION PROCESSES OF THE WORLD-SYSTEM OF GLOBALISM AND THE IMPERATIVES OF GLOBAL DIPLOMACY

Abstract. The article refers to the rapid development of globalization, the result of the formation of which will be an absolute economic and political power of global mega-corporations unions as a new form of super-exploitation of countries and regions, which will undoubtedly lead to the disintegration of the world. The author gives a scientific substantiation of principles, ways and prospects of mankind development. The author notes that the creation of a unipolar global super system and new total world order is inevitable, and comes to the conclusion that there are also objective laws of globalization, including the globalization law. Total power globalism is regarded as a new global

totalitarian system, which in itself is a threat to humanity. A number of scientific recommendations to preserve the Earth's civilization and to make transition to a new level of development are proposed. The Russian strategy «The Last Battle for Ukraine», which is an expressive manifestation of global geopolitics crisis and unprecedented internal conflict worsening in the world-system of globalism, and a conflict between the Euro-Atlantic globalism (U.S.A. – EU) and the Euro-Asian globalism (Russia) are analyzed. The author examines the place of Ukraine on the geopolitical map of the world, solutions to the Russian-Ukrainian conflict and ways of preservation of Ukraine's independence.

Keywords: globalism, globalizers, competitiveness, global diplomacy, Russia, Ukraine, the EU, Euro-Atlantic globalism, Eurasian globalism.

Вищим сучасним імперативом науки є пошук розуміння напрямів світового розвитку, його законів і сили. На рубежі нового тисячоліття перед людством гостро постало питання про нову систему світоустрою – систему глобалізму, яка вже стала панівним чинником світового розвитку. Глобалізм автоматично означає зміну існуючого світопорядку на користь країн-глобалізаторів і глобальних мегакорпорацій, формування нового глобального економічного порядку. Останній означає де-факто зрощування інтересів, стратегій і механізмів світового панування та гегемонії глобальних корпорацій, найбільш могутніх держав і країн-глобалізаторів, міжнародних організацій. У перспективі – це абсолютна економічна і політична влада союзів глобальних мегакорпорацій. Вона – найбільша загроза сучасності та нова форма надексплуатації більшості країн і регіонів. Ця нова форма світового панування – ні що інше, як ультрасучасна форма глобального імперіалізму, що приносить нову абсолютну і тотальну форму експлуатації (експлуатація людини людиною, держави державою, національного капіталу глобальним капіталом), бідності та руйнує глобальне демократичне суспільство.

Нинішня силова глобалізація веде до дезінтеграції світу. Починається новий переділ світу, в основі якого лежать глобальні конфлікти і боротьба за владу націй-держав проти влади глобалізму і глобалізаторів. Людство знову стоїть перед великим випробуванням на зрілість, йому потрібна глобалізація знизу як природна глобальна інтеграція, а не силова глобалізація корпорацій. І саме те, що глобалізація стала не лише ареною економічної конкуренції нового типу, але й сферою політичного суперництва і протистояння, ставить у центр уваги наукове обґрунтування закономірностей, шляхів і перспектив розвитку людства.

У сучасних умовах конкурентоспроможність економічних систем будь-якого рівня визначальною мірою залежить від внутрішніх і, особливо, зовнішніх чинників, вплив і значення останніх стрімко зростає. Формування економічної системи глобалізму з розвитком загального глобалізаційного процесу привело до створення системи мондіалізму як якісно нової стадії в процесі технологічного розвитку, інтернаціоналізації світової економіки, політики, соціально-культурного життя. При цьому ми виходимо із позицій базової, визначальної ролі економічної глобалізації, яка веде до формування глобального конкурентного простору, формування незнаного раніше глобального корпоративно-державного симбіозу глобальних корпорацій та могутніх держав-глобалізаторів, які самі по собі перетворюються з націй-держав у глобальні корпоративні держави. Держави-корпорації стають господарями глобального конкурентного простору. Глобальна конкуренція малих і середніх націй-держав із гігантами державами-корпораціями – це тотальна війна могутніх держав проти слабких держав, яка завжди закінчується поразкою останніх. Неконтрольоване зрощування інтересів держав-глобалізаторів, глобальних ТНК і глобальних міжнародних організацій неминуче призводить до створення однополюсної глобальної надсистеми і нового тотального світопорядку.

Кінець ХХ і початок ХХІ століття ознаменувалися переходом від ери двополюсного світу з двома протилежними системами – капіталізму і соціалізму до штучно сформованої однополюсної світової системи. З історичної сцени сходять як суспільно-політична система соціалізму, що була глобальним експериментом, так і система класичного капіталізму, що трансформувалася не лише в соціалізовану капіталістичну систему (соціально орієнтована ринкова економіка), але й у небачену за своїми колосальними масштабами суспільно-політичну систему глобалізму – модерного, тотального імперіалізму.

Незважаючи на такі драматичні зміни, людство продовжує жити за старими догмами політичної економії ХІХ століття. Конфлікт між старими доктринами і концептуальними парадигмами та новими системами, масштабами та новою якістю реального розвитку став антагоністичним і потребує невідкладного розв'язання. Проте в цьому не зацікавлені наймогутніші сили корпоративно-державного глобалізму. Вони готові пожертвувати інтересами безпеки глобального розвитку заради збереження своєї економічної і політичної влади.

Не будучи прямим противником системи глобалізму та антиглобалістом, але відображаючи в повній мірі інтереси країн, що розвиваються, К. Аннан виступає за створення глобальної системи, альтернативної вже діючій системі тотального глобалізму. «Сегодня как никогда человечество нуждается в функционирующей глобальной системе. Опыт неизменно показывает, что эта система действует плохо, когда члены организации держатся особняком, и гораздо лучше, когда имеет место единство, дальновидность и участие стран» [1]. Це є прямий заклик до міждержавного глобального солідаризму багатьох десятків малих і середніх країн, яких нещадно експлуатує система економічного глобалізму, формуючи для себе глобальний ринок, нав'язуючи всім свої «життєво важливі» інтереси розвитку.

Уже є загальноновизнаним, що в останній чверті ХХ століття світовий економічний, політичний, соціальний і гуманітарний розвиток остаточно і безповоротно перетворився в глобальний розвиток, який має свої специфічні закономірності та закони. А глобалізація реально стала визначальним процесом, основною

закономірністю і головною тенденцією розвитку. В цьому зв'язку ми логічно дійшли висновку щодо існування об'єктивних законів глобалізму, в тому числі і закону глобалізації [2].

Сучасні масштаби і структура процесів глобалізації вже набули незворотного тотального характеру. Наприкінці XX століття людство опинилося в прірві нового глобального цивілізаційного розриву, який загрожує катастрофою і неминуче диктує новий вибір. Суть такого розриву полягає в тому, що природно інтегрований світ штучно і в корисливих цілях розділено на три нерівноправні частини. Коло перше – країни «золотого мільярда». Це лише 30 країн – технологічних лідерів, які генерують вищі технології, інтелектуально експлуатують весь світ і перейшли в технотронно-інформаційне суспільство. Вони досягли такого рівня та якості глобальної конкурентоспроможності, завдяки якому мають можливість не дати іншим країнам їх «наздогнати і перегнати». Коло друге – ще 20 країн, які здатні використовувати високі технології в тих чи тих масштабах. Сподіваємося, що сюди відноситься і Україна. Коло третє – це понад 150 держав і країн, які не здатні до конкурентного саморозвитку в глобалізованому середовищі й приречені на хронічну незворотну бідність, все більше відставання і навіть деградацію. Чи ж можуть мільярди жителів країн третього кола згодитися зі своїм безнадійним становищем? Безумовно, ні. Нині економічні та політичні еліти багатьох країн починають краще розуміти сутність, місце і роль сучасних силових процесів глобалізації, які ведуть до формування системи глобалізму, з його руйнівними соціально-економічними наслідками.

Сучасний глобальний розвиток несе в собі нові небачені загрози. Найбільшими серед них є тотальний силовий глобалізм як нова світова тоталітарна система, з одного боку, та старий консервативний індустріалізм як світова система, що відмирає, – з іншого. Глобальна перспектива залежатиме від того, якою мірою світове суспільство стане єдиною світовою сім'єю, зрозуміє характер нових глобальних загроз і солідаризується для протистояння їм, використовуючи національні та міжнародні інститути і механізми. Лише деякі дослідники займаються модерними проблемами розвитку [3].

На порядку денному глобального розвитку XXI століття постали нові повеління (імперативи), які відображають специфіку постіндустріального (постекономічного) етапу глобального розвитку. Серед них – глобальна інтеграція і синхронізація розвитку, глобальний економічний еквілібрізм, глобальна монопольна економічна неконкуренція, глобальний соціальний і міждержавний солідаризм, гуманізація розвитку та його інтелектуалізація, екологізація глобального виробництва, перехід до глобальної усталеності розвитку, формування елементів ноосферного розвитку.

Глобалізація, інтеграція і цивілізаційні розриви світу – суспільств високих технологічних цивілізацій, з одного боку, і суспільств традиційно-консервативного розвитку – з іншого, висуваються на світовий порядок денний з усе більшою наполегливістю. Відповідальні політики і вчені розуміють, що силова система тотального корпоративного глобалізму, базована на традиційній системі економіки наживи, веде людство до катастрофи. Вихід лише один – перехід до глобальної ноосферної економіки, або економіки людського розуму, коли людство житиме і розвиватиметься, як одна сім'я, а найвищою метою буде не нажива, а вища духовність і якість життя для всіх жителів планети Земля.

У такому разі вищою цивілізаційною стратегією стане не лише економічна могутність націй-держав, їх конкуренція і боротьба за світове лідерство й домінування, а загальносвітова глобальна інтеграція, системні та структурні трансформації як світової економіки, так і системи світопорядку в цілому.

Нова земна ноосферна цивілізація є безальтернативним імперативом, головною проблемою майбутнього. Але перехід до неї можливий лише через глобально організований і керований сталий розвиток, через глобальний солідаризм. Сучасний тотальний економічний глобалізм як вакханалія глобального пограбування і руйнації планети Земля повинен зійти з історичної сцени вже в XXI ст. Принципи взаємодії Людства і Біосфери необхідно перевести з економічної бази на ноосферну. Неухильний і неконтрольований кількісний розвиток світової економіки, а також неконтрольоване збільшення чисельності населення (що знову-таки штовхає гіперрозвиток економіки) призвели до такого перевантаження Землі господарською діяльністю людства, що деякі наслідки цього вже стали незворотними, оскільки більшість природних ресурсів є невідновлюваними. Нинішній світ як єдність Біосфери і Людства (гомосфера) вступив у принципово нову критично перевантажену епоху. Світ вже розвивається за межами прийнятого рівня розвитку. Цей незворотний результат і є основною сутністю сучасності. Але повернути людську цивілізацію назад до старих природних меж неможливо. Тим більш неможливим і неприйнятним є інерційний рух людства до колапсу і небуття. Прогнозно-прикладна функція глобалістики як науки полягає в тому, щоб визначити нові закономірності та нові шляхи розвитку людства.

Тому ми вважаємо передчасними заяви деяких авторів, що вже сьогодні ми маємо принаймні теоретичну модель керованого світу [4, с. 8]. Навіть якби така модель існувала, то від моделі до діючої системи глобального менеджменту і маркетингу – величезна дистанція. Разом з тим потрібно визнати, що вже зроблено перший історичний крок у формуванні цілісної картини світу в єдності і взаємодії всіх трьох глобальних сфер людської діяльності – екологічної, соціальної та економічної. Як бачимо, з позицій сучасної глобалістики, яка відображає імперативи виживання, примат економіки відходить на третє місце. А першим пріоритетом стає екологія як середовище існування людської спільноти. Другим авторитетом є соціологія, яка в центр розвитку ставить саме людину.

Виходячи з найвищої сучасної мети – збереження земної цивілізації і переходу до нової якості розвитку, глобалістика пропонує низку наукових рекомендацій, які, на жаль, ще не стали загальноприйнятими. Серед них такі:

– про необхідність стабілізації (не зростання) та обмеження масштабів світової економіки,

енергетики і чисельності населення світу;

- про необхідність зміни територіальної, галузевої та організаційної структури економіки світу;
- про необхідність зміни панівної економічної системи світу з тотального капітал-глобалізму на інтегровану систему глобального економічного солідаризму;
- про необхідність запровадження стратегічних механізмів управління світовим розвитком;
- про необхідність запровадження системи фінансових рентних платежів, квот забруднення, санкцій за забруднення, а також міжнародної торгівлі квотами;
- про необхідність поступового переходу від капітал-глобалізму як тотальної економічної системи, що руйнує біосферу і земну цивілізацію, до нової світової соціально-економічної системи солідарного, ноосферного типу.

Реальна реінтеграція України в європейські та євроатлантичні структури, а тим більше офіційне членство нашої держави в ЄС і НАТО неможливі без переходу країни на шлях сталого розвитку. А це, у свою чергу, потребує налагодження відповідної великої державної роботи. Йдеться не лише про розроблення національної стратегії сталого розвитку. Така стратегія не може бути ізольованим документом. Вона має бути покладена в основу стратегічного документа вищого рангу – Національної стратегії розвитку на період 2015-2025 рр. Причому Національна стратегія розвитку України має бути глобально-орієнтованою. Вона повинна стати стратегією переходу від індустріального до постіндустріального інформаційного суспільства. Вирішення складних завдань стратегічного прогнозування і стратегічного планування, в тому числі модернізації України на принципах сталого розвитку, потребує створення особливих механізмів і структур у загальній системі державного менеджменту. Світовий досвід показує, що передові і найбільш конкурентоспроможні країни, такі як США, Канада, країни ЄС, Японія, Південна Корея, створили свої специфічні системи управління перспективним розвитком і домоглися великих успіхів. В Україні ще немає системи державного управління довгостроковим, стратегічним розвитком, що вже реально стало проблемою національної безпеки. Дослідження, виконані в системі Національної академії наук України [5], показали, що переведення України на принципи сталого розвитку є одним із шляхів безпечного економічного, соціального та екологічного розвитку.

У перший період незалежності через стратегічну некомпетентність владного режиму, який стояв на позиціях традиційно-консервативного індустріалізму, Україна втратила шанси модернізації структури економіки і переходу на рейки постіндустріалізму. Ще й нині існує важка інерція світогляду урядовців, які тягнуть у бік реіндустріалізації України на низькій технологічній основі 3-го і 4-го технологічних укладів (металургія, неорганічна хімія, гірничодобувна промисловість, автомобілебудування, літакобудування, виробництво традиційних будівельних матеріалів, харчова промисловість, органічна хімія).

Нав'язана Україні стратегія і нинішня реальна практика традиційної, консервативної, індустріальної інерції екстенсивного типу веде до хронічного відставання і низького рівня міжнародної конкурентоспроможності середньорозвиненої країни як сировинного придатка передових західних країн. Тому перед новою демократичною владою стоїть завдання одночасного комплексного вирішення завдань прискорення економічного розвитку, переведення економіки на інноваційно-інвестиційну модель постіндустріального сталого розвитку. Постіндустріальна парадигма сталого розвитку має бути прийнята новою владою України як національна стратегія розвитку.

Тобто йдеться про те, щоби майбутній уряд народної довіри перейшов від стилю роботи пожежної команди до повноцінної діяльності з вирішення перспективних проблем на глибину стратегічного горизонту на 25-30 років. Цього потребують національні інтереси України і глобальні загрози. Будь-які подальші зволікання із розвитком вітчизняного постіндустріального комплексу посилюють загрози національній безпеці України через постійний програвши провідним країнам – лідерам глобальної конкуренції та консервують успадковану системну кризу. Розроблення і послідовна реалізація національної стратегії сталого розвитку України, змістом якої є переведення країни на шлях постіндустріального сталого розвитку, є найвищим суспільним імперативом.

Гостро реагуючи на агресію Росії проти України, один з батьків-фундаторів незалежної України експрезидент України Л.М. Кравчук нещодавно справедливо заявив, що стратегічна самоневизначеність України протягом майже чверті століття стала великою загрозою її суверенній державності і загальноєвропейською і загальносвітовою геостратегічною проблемою. Вимагаючи законодавчо визначитися і затвердити Національну стратегію України, він ставить це імперативне питання безпеки розвитку нашої держави дещо в некоректній постановці: або Європа (Захід) або Євразія (Росія). При цьому, як бачимо залишаються відкритими обидві можливості. Як нам здається, така постановка питання є не тільки некоректною, а й безперспективною, бо європейське самовизначення України здійснено Законом України «Про засади зовнішньої і внутрішньої політики». Але, незважаючи на вкрай гостру актуальність і причину значимість Національної стратегії розвитку України немає й досі. Оглядаючись на більш могутніх сусідів (Росія) керівники Верховної Ради і Уряду не спромоглися знайти вирішення цього історичного завдання, а Президенти України балансували між глобальними центрами сили (США, ЄС і Росія (Євразія), застосовуючи політичну еквілібристику багатовекторності чи багаточисельного стратегічного партнерства, яке так і не забезпечило безпеки суверенного розвитку України. Як результат такої політики маємо драматичну історичну і політичну ситуацію в Україні.

Одним з головних протиріч сучасного глобального розвитку є зростаючий конфлікт «... между возрастанием роли человека-творца в общественном производстве и усилением экономического и социального

неравенства с середины 70-х годов прошлого века, что стало основополагающим фактором макроэкономического разбалансирования мирового хозяйства... Стержневым направлением выхода из (глобального – О.Б.) кризиса является преодоление экономического и социального неравенства, а не финансовая стабилизация за счет сокращения доходов (как рекомендует традиционная макроэкономика)» [6, с. 331].

Суть сучасного глобального і гео економічного ландшафту і глобального простору визначається зростанням глобальної нестабільності, яке привносить нові реалії і виклики. Агресія Росії в Східній Європі почалась не в 2014 році, а після розпаду СРСР – ще в 1991 р. Одна з таких нових реалій – «нова» конфронтація Росії, як лідера євразійського глобалізму, з Заходом – базою наймогутнішого євроатлантичного глобалізму. Період перезавантаження і співробітництва Росії і США закінчився. Росія (яка займає 1-1,5% в ВВП світу) прагне, перш за все, – повернутись до стратегії силового тиску, експансії, анексії сусідніх територій, захоплення економічного, промислового, науково-технічного потенціалу України, знищення суверенної державності України в ім'я реставрації пострадянської імперії якій об'єктивно немає місця в ХХ столітті.

Що нового пропонує Росія? Нічого крім стратегії проникнення на сусідні території і їх захоплення для втягування у власні євразійські імперські системи Російська стратегія «Последняя битва за Украину», яка реалізується в останні 10 років є виразним проявом глобальної кризи геополітики і небаченого загострення внутрішнього конфлікту у світ-системі глобалізму, конфлікту між євроатлантичним глобалізмом (США – ЄС) і євразійським глобалізмом (Росія). Росія шукає підсилення свого ослабленого потенціалу шляхом поглинанням «неслухняної України», яка вперто хоч повільно і не впевнено дрейфує в бік євроінтеграції і НАТО, як системи колективної безпеки.

Агресія Росії проти братнього слов'янського народу України – стратегічного партнера, який пожертвувавши своєю безпекою і відмовившись вперше у світовій історії від 3-го в світі ядерного потенціалу зробив унікальний історичний вплив в зміцнення міжнародної безпеки і безпеки Росії, є стратегічним кроком, яка стала на шлях реставрації імперії в ХХ столітті. Росія член РБОООН, гарант безпеки України – остаточно зруйнувала довіру до себе. Її брудна військова агресія проти України є початком розпаду.

Дипломатія в умовах глобальної нестабільності не виконує захисні функції. Агресивний євразійський глобалізм і нова сучасна глобальна конфронтація вимагає формування нової – глобальної дипломатії і дипломатики як науки. Сучасна національна і міжнародна дипломатія ще не стали інструментом посилення глобальних інтеграційних процесів і процесів глобального солідаризму. Потрібна нова – глобальна дипломатія. Нова наука «Глобальна дипломатика» повинна давати юридично-зобов'язуючі норми поведінки і вирішення проблем і викликів міжнародного і глобального характеру.

Нове стратегічне гасло Путіна «Мы сами всех задавим» – це агресивний євразійський глобалізм. Цим стратегічним гаслом мілітаристська Росія кинула виклик всьому світу і собі перш за все. Одразу ж після розпаду СРСР, Росія яка першою вийшла з його складу 12 червня 1991 року, в односторонньому порядку оголосила себе єдиною правонаступницею СРСР, захопила всі його активи і запаси і розпочала агресивну політику реставрації Союзу під своєю егідою. Особливо агресивною Росія стала по відношенню до України, в якій бачила ключ до реставрації імперії.

Протягом усіх 23-ох років суверенної державності України політика Росії по відношенню до свого найближчого сусіда була політикою тиску, шантажу і агресії, економічної і політичної експансії. Газові війни, торгівельні війни, підрив економіки, спроби захоплення ключових стратегічних галузей, втягування України в надурядові структури підрив оборонної здатності. Україні нав'язували неприйнятні угоди і умови – це далеко не весь список «досягнень» Росії в боротьбі з суверенітетом України. Після розпаду СРСР імперська Росія створила в Україні небачену в історії світу п'яту колону, починаючи з рівнів сільських районів і закінчуючи Урядом, Парламентом і Адміністрацією Президента. Могутнім агентом впливу на Україну і її громадян стала Російська державна церква Московського Патріархату, яка давно оголосила Україну своєю «канонічною» територією і частиною «Русского» світу і частиною Святої Русі. Політика «Возвращения к истокам» стала складовою державної політики Росії по дестабілізації України, підриву її економіки і розвалу державності. Повзуча багаторічна анексія Севастополя, базування Чорноморського флоту Росії, Харківські угоди, підконтрольні Росії прем'єри, міністри і навіть президенти України – ось шляхи і методи Росії по недопущенню України в ЄС і НАТО і по використанню України для реставрації імперії.

Компрадорські і колабораційні партії і інші структури (КПУ, Регіонів), парламентські фракції десятиліттями працюють на Росію. Тотальна державна корупція в Україні стала фінансовою базою сепаратистського руху на Україні. Великий бізнес України в значній своїй частині зацікавлено працював на Росію проти України прикриваючись бізнесовими інтересами. Українська держава і дипломатія не виконали свою головну функцію – захисту національних інтересів, збереження територіальної цілісності України і соціальної інтеграції народу.

Олігархічно-кланова влада привела економіку України і її соціальну сферу до стану деградації, не захистила вищі цінності суверенної державності, верховенства права й справедливості для всіх. Досягнення мирної народної революції 2004 року були перекреслені компрадорською владою України в 2010–2013 рр.

Україна з початку Нового Майдану вступила на тяжкий і довгий шлях боротьби за свою державну незалежність, проти зазіхань імперської Росії, заплативши, знову, велику криваву ціну і втрату частини території. Україна повинна зробити серйозні висновки з невдач першого етапу війни за незалежність від Росії. Програна Україною битва за Крим, з пасивним пацифізмом це ще не програна війна. Україна не має права

програвати Росії війну за незалежність і територіальну цілісність. Сьогодні на Україну з надією дивиться весь світ, бо Український фронт боротьби проти євразійського агресивного глобалізму – це фронт боротьби за світову демократію. З допомогою демократичних країн світу Україна виграє цю нелегку боротьбу.

Посилання

1. Аннан К. Пять уроков // Зеркало недели. – 2006. – №48 (627). – 16 дек.
2. Білорус О.Г. Економічна система глобалізму: монографія. – К.: КНЕУ, 2001.
3. Білорус О.Г., Мацейко Ю.М. Глобальна перспектива і сталий розвиток. – К., 2006.
4. Федотов А.П. Глобалистика. Начало науки о современном мире. – М., 2002.
5. Білорус О.Г. та ін. Глобалізація і безпека розвитку. – К., 2000.
6. Гриценко К.Х. Стоимость, деньги и цена в зеркале современности. В коллективной монографии «Политическая экономия. Прошлое, настоящее, будущее». – К.: ЦУЛ, 2014.

Стаття надійшла до редакції 24.04.2014